

De avonturen van Josemaría

verhalen uit het leven van Josemaría Escrivá

Miguel Angel Cárceles

Isabel Torra

Illustraties

Giorgio del Lungo

Barbastro

'Kom dan, pak me dan!' roept Michaël tegen z'n vriendjes op het plein.

'Jullie krijgen me toch nooit...'

'Oh nee? Wacht maar! Kom op jongens! We sluiten hem in, zodat hij niet meer kan ontsnappen!'

Michaël rent de straat uit, nog harder dan eerst. Beetje bij beetje wordt de afstand tussen hem en zijn achtervolgers groter. Maar... huuu! Plots glijdt hij uit, verliest zijn evenwicht en valt. Hij hoort zijn vriendjes gevaarlijk dichtbij komen:

'Je kunt niet meer ontsnappen, we hebben je te pakken!'

Michaël schiet overeind en rent verder. Hij voelt zijn hart zwaar bonzen en is buiten adem. Houdt hij het vol? Snel een zijstraat in, dan het plein over langs de kathedraal. En nog harder! Langs het stadhuis en de school naar het marktpllein! Tussen zoveel mensen en kraampjes zullen ze hem niet zo snel kunnen pakken! Zien zijn vriendjes hem nu? Nee! Zij rennen zonder hem op te merken voorbij en verdwijnen achter de bomen die langs de straat staan. Hun vrolijke stemmen worden door de wind meegenomen. Nu

heeft Michaël tijd om een kijkje te nemen op de markt. Boeren, die van buiten de stad komen, prijzen de lekkerste vruchten en groenten aan.

Barbastro ligt in het Noorden van Spanje, aan de voet van de Pyreneeën.

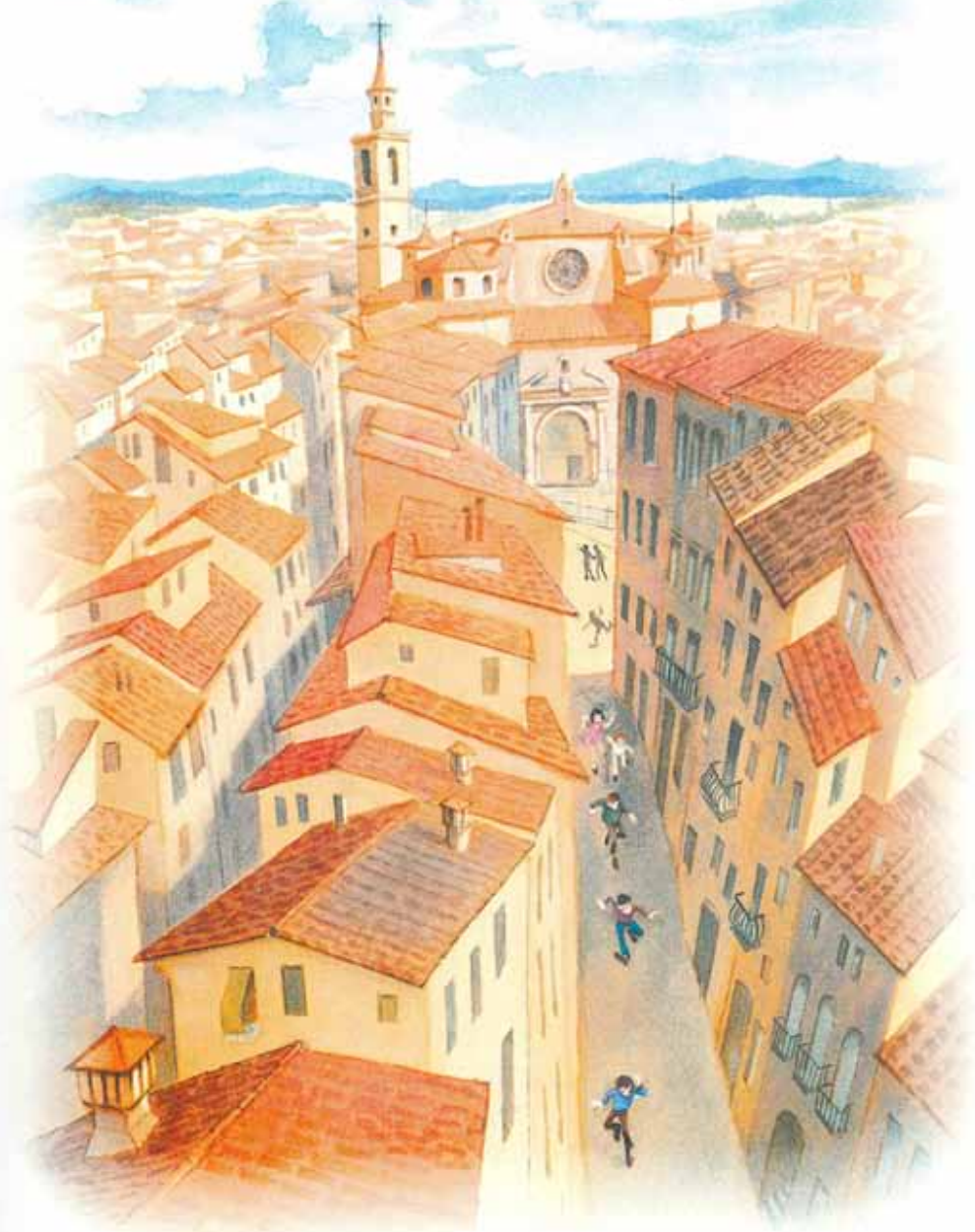
Aan het begin van de twintigste eeuw, op het moment dat ons verhaal begint, heeft het stadje zeventuizend inwoners. De rivier de Vero deelt Barbastro in tweeën. Het water van die rivier zorgt ervoor dat de moestuintjes ieder jaar vol groenten staan.

De inwoners van Barbastro zijn vrolijke, eenvoudige en vaak ook vrome mensen. En bovendien harde werkers. Sommigen werken op het land en hebben schapen of koeien. Anderen zijn kruidenier, handelaar in satijnen stoffen of wollen garens, maar ook wijnboer en... chocoladefabrikant!

In Barbastro wordt een jongetje geboren, de hoofdrolspeler van dit verhaal.

Jarenlang speelt hij hier op straat, net als Michaël en zijn vriendjes. Vooral op het plein, waar hij met zijn familie woont. Maar wie zijn ouders, broer en zusjes zijn? Dat gaan we nu ontdekken...

De familie Escrivá

'Carmen!' galmt het over het plein, 'Kom, we moeten naar huis.'

'Nu al? We zijn net zo leuk aan het spelen! Nog even...,' bedelt het kleintje en ze rent vrolijk terug naar de spelende kinderen.

'Nee! Het is nu goed geweest. We gaan naar huis!' Maria, die bij de familie Escrivá werkt, neemt haar bij de hand en trekt haar mee. De andere kinderen kijken elkaar beteuterd aan. Wat jammer! Met Carmen hebben ze altijd veel plezier.

'Tot morgen! Je komt toch wel?' roepen ze.

Carmen kijkt Maria vragend aan. Ja! die vindt het goed. Ze zwaait haar vriendjes gedag en aan de hand van Maria huppelt ze vrolijk de straat af.

De moeder van Carmen, Dolores Escrivá, kijkt vanaf het balkon naar de spelende kinderen. Ze is een jonge, knappe vrouw. Vier jaar gele-

den is ze met Jozef Escrivá getrouwd. Ze zijn heel gelukkig met elkaar. Dolores is een opgewekt type. Ze heeft het

huis mooi ingericht. Een gezellige woonkamer, slaapkamer en kinderkamer. Daar slaapt Carmen nu, maar ze hopen dat ze meer kinderen zullen krijgen.

Tegen de avond komt Jozef Escrivá thuis. Als Carmen de deur hoort, rent het kleintje op haar vader af.

'Pappa, pappa!' roept ze, terwijl ze haar armpjes om hem heen slaat.

Jozef is een vrolijke man. Hij heeft een groot hart en helpt iedereen die in de problemen zit. Niet ver van huis heeft hij, samen met Juan, een goedlopende textielwinkel. En in de kelder van de winkel wordt heerlijke chocolade gemaakt. Je kunt je voorstellen hoe graag de kinderen uit de buurt bij Carmen komen spelen!

De geboorte van Josemaría

Het is 9 januari 1902, een behoorlijk koude winterdag. Bij de familie Escrivá is het lekker warm en er heerst een blijde sfeer. Dolores verwacht haar tweede kindje, en dat zou vandaag wel eens geboren kunnen worden!

Met de hulp van Maria heeft ze alles voorbereid. De kinderkamer ziet er schattig uit, de kleertjes liggen klaar, nu is het alleen nog wachten op de komst van onze nieuwe wereldburger. De dokter is op de hoogte en zal meteen komen als hij gewaarschuwd wordt.

De tijd gaat langzaam voorbij. Het begint donker te worden en het is bedtijd voor Carmen. Haar vader brengt haar naar boven. Voor ze in

bed stapt wil ze nog even bidden voor het nieuwe kindje waar ze zich zo op verheugt. Van de spanning ligt ze nog een tijdje wakker. Als ze eindelijk slaapt, droomt ze dat er een baby in het wiegje ligt en dat zij de eerste is die het kindje een kusje mag geven.

Dolores probeert wat te rusten. Jozef loopt onrustig door het huis. Na een tijdje komt de dokter en rond tien uur is het zover! Uit de slaapkamer klinkt het huilen van een pasgeboren kindje: een jongetje! Dolores en Jozef bewonderen hun kleintje. Ze zijn overgelukkig! Ze willen hem Josemaría noemen. Jozef neemt zijn zoontje voorzichtig in zijn armen en kust het teder.

Josemaría wordt gedoopt

Vier dagen na zijn geboorte wordt de kleine Josemaría gedoopt. Dolores en Jozef willen graag dat hun kindje zo vlug mogelijk ook een kindje van God wordt.

Het is een echt feest met veel familie, burens en kennissen. Natuurlijk zijn er ook veel kinderen. Carmen laat vol trots haar nieuwe broertje zien. Met open mond hangen ze over de rand van de wieg. Maar Carmen let goed op. Ze mogen het kindje met geen vinger aanraken. Je ziet al iets van het energieke en lieve karakter van Carmen. Niemand weet dat Carmen deze broer later zal helpen bij zijn grote taak in de wereld.

Nu vertrekken ze met het kindje in de richting van de kathedraal waar het zal worden gedoopt. De doopkapel is heel mooi versierd. Een misdie-naartje steekt de kaarsen aan. Nu is alles klaar.

De grote mensen volgen alles met veel aandacht en de kinderen zijn ineens rustig geworden. Carmen staat naast haar vader en kijkt wat er met haar broertje gebeurt. De meter

houdt het kindje boven de doopfont en de peter legt zijn hand op de baby. Nu giet de priester het doopwater rijkelijk over het hoofd van het kindje. De priester zegt intussen rustig:

'José, María, Julián, Mariano, ik doop je in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest.'

Nu is hun zoon ook een kind van God geworden. De ouders kijken elkaar met een stille maar intens gelukkige blik aan.

Jaren later zal Josemaría zijn eerste twee doopnamen – José en María – samenvoegen, als teken van zijn grote liefde voor de Maagd Maria en voor Sint Jozef.

'Hij heeft niet gehuild!' stelt Carmen tevreden vast als ze later thuiskomen. Ze is maar wat blij met zo'n broertje. En ze heeft het aan hem te danken dat ze vandaag langer mag opblijven.

In de jaren daarna zullen er nog meer kinderen geboren worden. Eerst Chon, later Lolita en Rosario. Tenslotte komt de laatste van de kinderen, Santiago.

Door Maria genezen

Josemaría groeit op tot een gezond, sterk en blij kereltje. Maar op een ochtend, hij is net twee jaar geworden, vinden ze hem 's ochtends met roodgloeiende wangen in zijn bedje. Hij ligt onrustig te woelen en haalt snel en moeilijk adem. De ouders schrikken zich dood. Toen ze hem de avond tevoren naar bed brachten was er niets aan de hand. De dokter moet gauw komen. Terwijl Jozef hem gaat halen, neemt Dolores het jongetje uit het wiegje en probeert hem een beetje water te laten drinken. Maar het kind ligt slap en bewegingsloos in haar armen. De koorts lijkt alleen maar te stijgen.

De dokter komt met een bevriend collega. Ze onderzoeken het kind en praten nogal lang met elkaar, voordat ze de angstige ouders vertellen dat het kind er slecht aan toe is.

'Josemaría is heel ziek. We zullen alles doen wat we kunnen om hem beter te maken, maar het kan zijn dat hij binnen een paar dagen sterft. We vinden het erg dat we geen beter nieuws voor jullie hebben.'

De dagen gaan voorbij en de toestand van het kind wordt alsmaar slechter. De dokter, die een goede vriend van de familie is, komt verschillende keren per dag even langs. Op een avond zegt hij in alle eerlijkheid tegen de vader:

'Jozef, ik ben bang dat het kind de nacht niet haalt.'

Jozef en Dolores zijn diep bedroefd. Maar Dolores wil de moed niet opgeven. Ze is bereid alles te aanvaarden als dat de wil van God is, maar er is nog hoop. Beiden hebben een groot vertrouwen in Maria, onze Moeder die in de hemel is, en ze vragen haar vol hoop om hulp. Die avond beloven ze Maria dat ze, als zij ervoor zorgt dat Josemaría beter wordt, naar het kapelletje van Torreciudad zullen gaan om haar te bedanken.

De volgende ochtend komt de dokter al vroeg langs en bij de deur vraagt hij zachtjes:

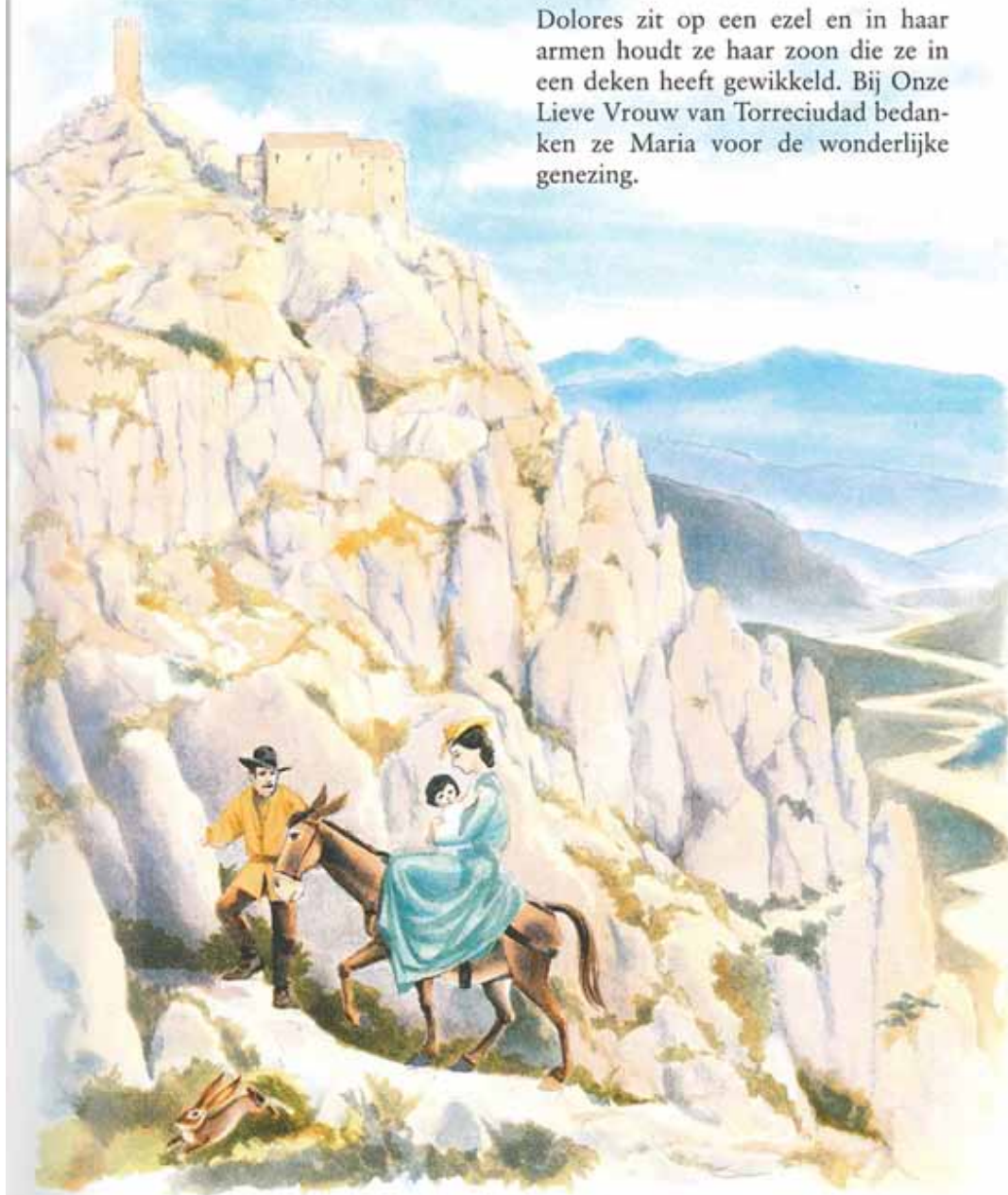
'Jozef, hoe laat is het kindje gestorven?'

'Hij is niet gestorven. Goddank is hij weer helemaal beter! Kom maar mee, dan kan je het zelf zien,' zegt Jozef overgelukkig.

De dokter kan zijn ogen niet geloven. Het kind staat in zijn bedje en terwijl het zich aan de houten spijlen vasthoudt, springt het vrolijk op en neer. Op voorspraak van de Maagd Maria is Josemaría genezen.

Zo gauw Josemaría daar sterk genoeg voor is, komen de ouders hun belofte na. Langs smalle en steile paden gaan zij naar de afgelegen kapel die hoog in de bergen ligt.

Dolores zit op een ezel en in haar armen houdt ze haar zoon die ze in een deken heeft gewikkeld. Bij Onze Lieve Vrouw van Torreciudad bedanken ze Maria voor de wonderlijke genezing.

Dat heb ik niet gedaan!

'Carmen schiet nou eens op. Straks komen we nog te laat.'

'Rustig maar. Ik kom zo!'

Carmen zit nog aan tafel en drinkt op haar gemak een glas melk leeg. Dan nog een zoen voor mamma, een kusje voor haar lievelingspop, en eindelijk neemt Carmen haar schooltas en loopt naar de deur waar Josemaría ongeduldig op haar wacht.

Het is al weer twee jaar geleden dat hij zo ziek was. Hij is een gezonde, sterke jongen geworden. Af en toe zegt zijn moeder, als ze aan die zware weken terugdenkt: Josemaría, Maria moet wel bijzondere plannen voor jou hebben, want je was meer

dood dan levend toen we haar om jouw genezing vroegen.

Op zijn vierde gaat hij naar school. Hij heeft daar al snel vriendjes en vindt het leuk om met zoveel kinderen te spelen. Bovendien leert zijn juf hem lezen, schrijven en rekenen, wat hij best wel interessant vindt.

Maar op een ochtend komt een meisje huilend het leslokaal binnen.

'Waarom huil je?' vraagt de juf.

'Omdat ze me een klap hebben gegeven', antwoordt ze snikkend.

'Wie heeft dat gedaan?'

'Josemaría,' zegt één van de kinderen.

'Ik!?' reageert Josemaría verbaasd.

'Dat is niet waar! Dat heb ik niet gedaan!'

Maar de juf gelooft hem niet en hij krijgt straf. Josemaría vindt het niet gemakkelijk onrechtvaardig behandeld te worden, maar hij verdedigt zich niet.

Jaren later vertelt hij dit voorval. Hij zegt ook dat hij gemerkt heeft hoeveel pijn het doet vals beschuldigd te worden. Bovendien maakt het de mensen bitter en vol wrok. Door deze gebeurtenis heeft hij zich voorgenomen om nooit iemand te veroordelen...

Kom op, wegwezen jullie!

De kinderen vinden het heel leuk om bij oma te gaan spelen. Ze is een weduwe van boven de zeventig en is gek op haar kleinkinderen. En die kunnen zich geen betere oma voorstellen. Maar als het nodig is kan ze ook heel energiek optreden. Vooral als ook andere kleinkinderen komen spelen, want dan maken ze het soms te bont.

'Zullen we verstopperijtje spelen?' vraagt Josemaría.

'Ja, ja,' antwoorden ze allemaal.

'Maar we moeten uitkijken dat we geen lawaai maken, zodat oma geen last van ons heeft!'

De kinderen hebben goede vooremens, maar meestal vergeten ze die na een tijdje weer. Josemaría begint te tellen: een, twee, drie, vier, vijf...

Zijn zus verdwijnt achter een gordijn. Een van de jongens verstopt zich achter een kast en het beeld dat daar op staat begint gevaarlijk te wankelen. Een paar anderen lopen schreeuwend weg, waardoor de kat er in paniek vandoor gaat.

'Wat is dit nou! Het lijkt wel een rovershol! Ik ken mijn eigen kamer niet meer.' Oma staat met een streng

gezicht in de deuropening, ook al kan ze een lichte glimlach niet verbergen.

Maar ze doen alsof ze haar niet horen.

'Zes, zeven... achttien, negentien en twintig. Ik kom!'

Josemaría sluipt door de gang, zonder geluid te maken. Carmen ziet hem vanuit haar schuilplekje steeds dichterbij komen. Het meisje wordt zenuwachtig en rent opeens gillend weg, terwijl haar broer haar op de hielen zit. Oma kan niet tegen al dat lawaai.

'Nu is het genoeg geweest. Stoppen! Anders mogen jullie niet meer terugkomen!'

Dat werkt. Uit hun ooghoeken kijken ze naar oma, om te zien of ze erg boos is. Ze zetten de stoelen op hun plaats, Carmen trekt het tafelkleed recht, en ze halen de poes aan, die nog niet van de schrik bekomen is.

'Sorry oma,' zeggen ze schuldbezwust en ze gaan rustig aan tafel zitten om andere spelletjes te doen.

Oma denkt bij zichzelf dat ze de allerliefste kleinkinderen van de wereld heeft en ze gaat naar de keuken om voor iets lekkers te zorgen.

Het houten paard

Josemaría is jarig. Deze grote dag valt dit jaar op zondag en daarom gaan ze eerst met zijn allen naar de kerk.

Bij de uitgang van de kathedraal zit een bedelaar met wie Josemaría goede vrienden is geworden. De jongen heeft medelijden met de man. Hij ziet er ongewassen uit, is in lompen gekleed en zit urenlang bij de ingang om een beetje geld te krijgen. Telkens als er iemand langs komt steekt hij met een smekend gebaar zijn hand uit.

‘Pappa, mag ik wat geld geven?’

Zijn vader vindt dat natuurlijk prima.

Als ze thuiskomen verdwijnen zijn ouders met een geheimzinnig glimlachje naar de speelkamer. Josemaría en zijn zusjes horen het gekraak van papier en het lijkt wel of er iets door de kamer rolt. Ze kijken elkaar nieuwsgierig aan maar ze mogen de kamer niet binnen. De kleintjes trapelen van ongeduld.

Eindelijk is het zover.

‘Josemaríaaa!’ roept zijn moeder met een vrolijke stem en met zijn allen stormen ze de kamer binnen.

‘Ohhh!’ Midden in de kamer staat een groot houten paard, op wielen. De kinderen zijn verrast. Je kunt op de rug van het paard vooruit getrokken worden.

‘Wat mooi!’ roept hij verrast uit. ‘Heel erg bedankt!’ Josemaría is enthousiast, maar zijn zusjes niet minder. De kleintjes hebben de teugels al in de hand genomen en trekken het paard vooruit.

‘Mag ik?’ vraagt Chon met haar allerliefste lachje, terwijl ze probeert op het paard te klimmen.

‘Eerst ik’, bedelt Lolita, ‘Ik ben de jongste.’

'Geen zorg. Iedereen komt aan de beurt. Jullie kunnen er samen op. Ik zal jullie door de gang trekken.'

Ze klimmen op het prachtige paard en het vrolijke groepje komt in beweging. Carmen houdt Chon en Lolita

vast, die een beetje onwennig op de rug van het paard zitten. Josemaría probeert het hinniken na te doen. Zijn zusjes kraaien van plezier.

Zorgeloze jaren

Josemaría is dikwijls bij zijn vriendjes te vinden. Het liefst spelen ze op het plein voor het ouderlijk huis. Hij maakt eerst zijn huiswerk en als hij buiten komt zijn sommige van zijn vriendjes al daar.

'Wat zullen we spelen?' vraagt Josemaría.

'Verstoppertje,' roepen er een paar.

'Blindemannetje,' roepen een paar meisjes.

'We spelen altijd hetzelfde!' vinden anderen. 'Laten we eens iets anders doen.'

Zo gaat het een tijdje door. Ze worden het niet met elkaar eens. Ze beginnen steeds harder te schreeuwen om elkaar te overtuigen.

'Als jullie zo doorgaan hebben we dadelijk weer ruzie,' meent Josemaría.

'Ja, maar zij willen altijd hun zin krijgen.'

'Maar dan hoeven we toch geen ruzie te maken?' gaat hij verder.

'We zijn toch vrienden? De meesten willen verstoppertje spelen, laten we dat dan eerst doen en daarna de andere spelletjes.'

Ze aarzelen even, maar vinden het toch een goed idee.

'Kom, we beginnen!' zegt Josemaría.

De kinderen vliegen naar alle richtingen om zich te verstoppen. In de portiek van een woning, achter een zuil op het plein, waar ze maar kunnen... Adriane gaat achter een dikke dame staan die met haar buurvrouw staat te praten. Pedro verstopt zich achter een groentekar. Het aftellen begint: een, twee... tot twintig. De kinderen houden hun adem in en proberen geen geluid te maken. Met hun ogen volgen ze de bewegingen van hun achtervolger. Plotseling een kreet:

'Joachim, ik heb je gezien! Kom maar te voorschijn!'

'Julian, jij staat achter de derde zuil!'

De buurvrouwen zijn uitgepraat en ze gaan hun huis binnen. Direct hoor je:

'Adriane, ik heb jou gezien!'

De een na de ander wordt ontdekt en ze komen lachend te voorschijn.

De tijd vliegt. Als ze weer hijgend bij elkaar staan gaan alle jongens en meisjes met Josemaría mee naar huis. Daar is ook van alles te beleven. Dolores wil, zoals alle moeders, de

vrienden en vriendinnetjes van haar kinderen graag leren kennen. Ze lijkt soms net hun eigen moeder, zo aardig is ze. En ze weten heel goed dat ze rond theetijd met iets lekkers zal verschijnen.

Terwijl zijn vriendjes spelen verdwijnt Josemaría soms, zonder iets te zeggen. Na een tijdje wordt hij natuurlijk gemist.

'Josemaría, waar ben je? Wat ben je aan het doen?'

'Ik zit op het balkon. Ik ben een heel spannend boek aan het lezen.'

'Laat dat boek toch en kom buiten spelen!'

'Beginnen jullie maar vast, ik kom er zo aan. Even dit hoofdstuk uitlezen, het is maar heel kort.'

Zoals alle kinderen is Josemaría dol op spelen, maar hij is ook gek op lezen. Bij mooi weer zit hij graag met een boek op het balkon en dan laat hij zijn benen tussen de spijlen bungelen.

De kastanjeverkoopster

De beste vriend van Josemaría is zijn vader. Hij houdt veel van hem. Hij vindt het heerlijk als zijn vader iets met hem onderneemt. Jozef brengt veel tijd met zijn zoon door. Ze spelen samen, maken wandelingen door de natuur of door de stad en dan praten ze over van alles. Ze bouwen luchtkastelen met elkaar, spreken af wat ze voor de verjaardag van mamma zullen kopen, ze maken grapjes en lachen veel.

Op een dag zegt zijn vader weer:

'Josemaría, heb je zin in een flinke wandeling?'

'Ja, leuk!' antwoordt hij opgewonden terwijl hij zijn boek dicht slaat. Hij heeft de jas al aan. Het is koud, het zal al vlug winter worden.

'Pappa, wat is het koud hè?'

'Ja, doe je jas maar goed dicht.'

En plotseling:

'Kijk pappa! De kastanjeverkoopster!!! Héérlijk! Kastanjes!'

'Vind je die dan lekker?' vraagt Jozef lachend.

Zijn vader koopt een volle zak gepofte kastanjes en stopt ze vlug in de zak van zijn jas. Als ze verder lopen vraagt Josemaría:

'Pappa, heb je de kastanjes wel meeegenomen?'

'Jawel hoor.'

'Waar zijn ze dan?'

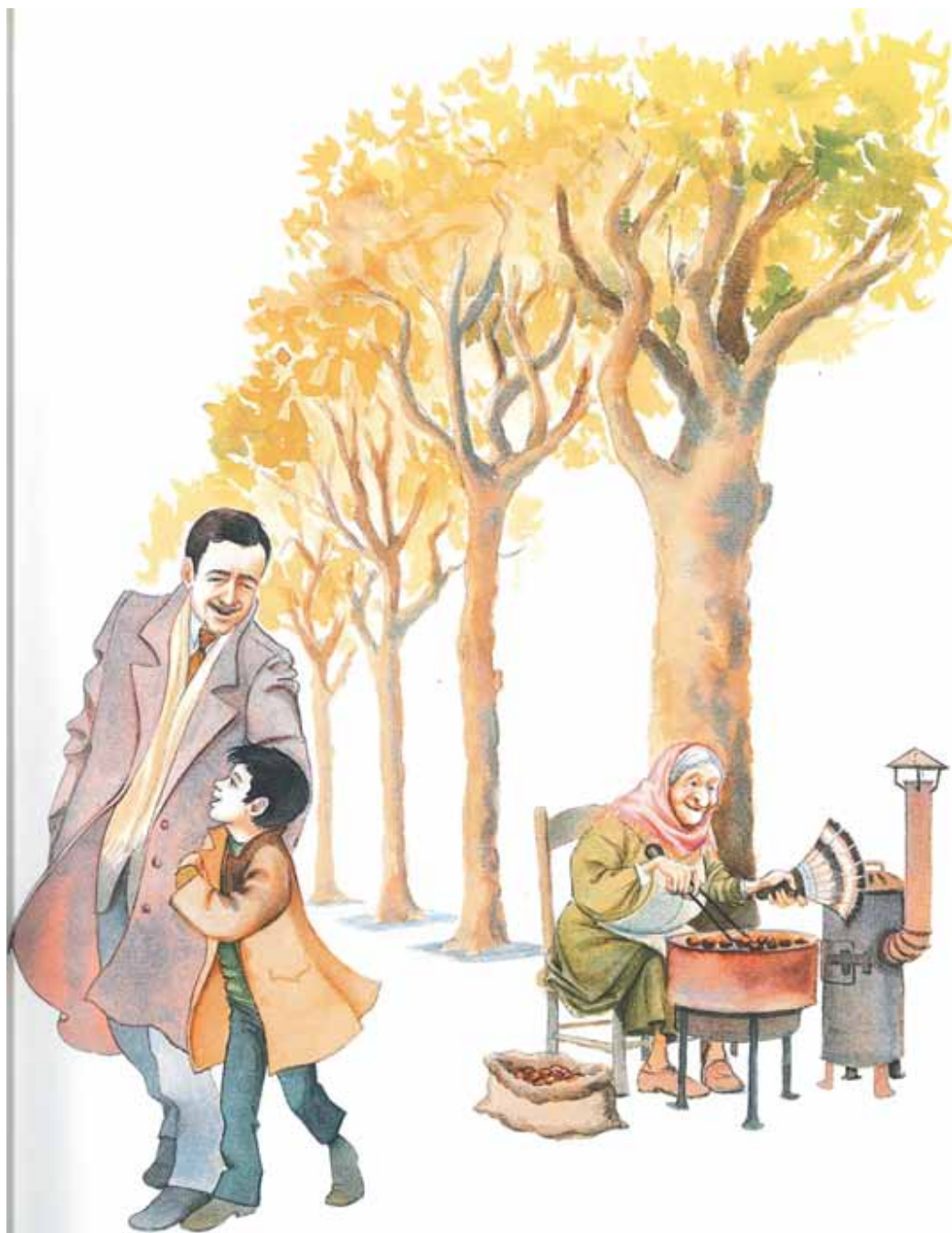
'Zoek maar. Eens zien of je ze vindt!'

Josemaría ontdekt de bolle zak van de jas en...

'Hier heb je ze verstopt, maar ik kan er niet bij.'

Het jongetje gaat op zijn tenen staan en laat zijn hand in de zak glijden. Hij voelt niet alleen de warme kastanjes, maar ook de warme handdruk van zijn vader. Ze kijken elkaar aan en glimlachen tevreden. Hij peuzelt de ene na de andere kastanje op. Ze smaken heerlijk!

Gek op verhalen

Maria, die Dolores bij het huishouden helpt, kan heerlijk koken. De kinderen houden veel van haar, niet alleen omdat ze zo lekker kookt, maar ook omdat ze heel spannend kan vertellen. En zoals alle kinderen zijn ook Carmen en Josemaría dol op verhalen. Eigenlijk vertelt Maria altijd hetzelfde verhaal, maar ze doet dat zo goed dat de kinderen er nooit genoeg van krijgen.

‘Carmen! Zullen we naar de keuken gaan?’ stelt Josemaría voor. ‘Dan vragen we María of ze ons een verhaal wil vertellen.’

Ze sluipen door de gang in de hoop dat niemand hen hoort. Maar...

‘Hé, waar gaan jullie naar toe?’ vraagt hun moeder vanuit de huiskamer.

‘Naar de keuken,’ antwoorden ze met een onschuldig stemmetje.

‘Wat gaan jullie daar doen?’

‘We willen Maria vragen ons een verhaal te vertellen.’

‘Nu niet, ze heeft het druk en bovendien eten jullie straks niet meer.’

Josemaría en Carmen druipen af. Maar na het avondeten doet Dolores alsof ze niets ziet en laat de kinderen hun gang gaan.

‘Hallo María!’

María weet al waarvoor ze komen. Ze glimlacht tevreden. Ze vindt het

leuk als de kinderen gezellig bij haar komen zitten terwijl ze bezig is. Ze vertelt het verhaal dat iedere keer weer anders lijkt. Broer en zus luisteren aandachtig.

‘Er was eens een bende boeven. ‘s Nachts komen ze uit hun schuilplaats tevoorschijn. Ze dragen lege zakken over hun schouders en lopen langzaam, zonder ook maar een enkel geluid te maken, door het donker.’

‘En ze hadden toch wapens, hè?’ onderbreekt Josemaría haar.

‘Ja, sommigen hadden messen bij zich, net als de oude zeerovers.’

‘En de anderen?’

‘De anderen hebben een pistool. Maar pas op! Wij gaan stilletjes achter hen aan. Ze sluipen naar de stad, waar iedereen slaapt.’

‘Niet iedereen’, onderbreekt Josemaría haar weer, ‘want de politie...’

‘Je hebt gelijk. De politie houdt de verlaten straten in de gaten. Maar... plotseling zegt de baas van de boeven: Ssst! Laten we dit huis binnengaan! Hier is zeker veel te halen! Ze forceren de deur, gaan stilletjes naar binnen en vullen hun zakken met waardevolle spullen. Maar ineens... gaat het licht aan! Ze staan als versteend.’

‘Dat is de man die daar woont, hè?’

‘Inderdaad. Hij is wakker geworden door het geluid en hij waar-

schuwt de politie, die razendsnel bij het huis is.'

Josemaría en Carmen hebben met ingehouden adem naar het verhaal zitten luisteren. In hun fantasie horen ze de snelle voetstappen van de dieven die op de vlucht slaan en de kreten van de politieagenten die ze op de voet volgen. Maria is tevreden als ze aan het einde van het verhaal de stralende gezichtjes van de kinderen ziet.

Onder het bed

Josemaría houdt veel van zijn moeder en probeert te doen wat zij zegt. Maar als hij daar geen zin in heeft verdwijnt hij gewoon. Soms verstopt hij zich onder zijn bed.

Op een dag zegt zijn moeder: 'Josemaría, vanavond komen twee van mijn vriendinnen op bezoek. Zorg ervoor dat je ze vriendelijk groet.'

Dolores kent haar zoon en weet dat hij liever niet in de buurt komt. Hij voelt zich altijd verlegen als hij vriendinnen van zijn moeder gedag moet zeggen.

'Ik wil die dames geen kusje geven', sputtert hij tegen. 'Hun gezicht zit vol poeder en eentje heeft een snor die prikt.'

Josemaría vindt het echt niet prettig. Maar wat kan hij doen? Als hij de stemmen van het bezoek hoort aarzelt hij geen ogenblik. Hij gaat in een vaartje naar zijn kamer en kruipt on-

der zijn bed. Daar voelt hij zich veilig.

'Waar is Josemaría? We hebben hem al zo lang niet gezien.'

Dolores loopt naar de gang en roept hem een paar keer. Ze krijgt geen antwoord. Ze denkt al dat ze weet waar hij is. Ze pakt de wandelstok van haar man, en loopt naar de slaapkamer van haar zoon.

'Josemaría', zegt ze vriendelijk maar vastberaden, terwijl ze met de stok op de vloer tikt. Het kind komt met tegenzin te voorschijn.

'Waarom heb je je verstopt?'

'Ik wil niet. Ik schaam me ervoor je vriendinnen gedag te zeggen, mamma!' strибbelt hij tegen.

'Kom. Vooruit. Nu moet het afgelopen zijn. Het enige waarvoor je je moet schamen is voor de zonde.'

Hij kijkt zijn moeder aan en probeert te glimlachen. 'Goed dan, maar ik doe het voor jou!'

Een katholiek gezin

In de loop van de jaren gaat Josemaría steeds meer van God houden. Dit heeft hij te danken aan zijn ouders. Hoewel Dolores veel te doen heeft, probeert ze steeds tijd vrij te maken voor haar kinderen.

Josemaría luistert graag naar wat zijn ouders hem vertellen. Soms zijn het leuke verhalen over opa en oma, of over ooms en tantes. Maar ze praten ook over Jezus of over zijn Moeder, Maria.

'Josemaría. Heb je wel eens gelet op het schilderij in de woonkamer?'

'Ja, dat is Maria met het kindje Jezus in haar armen.'

'En weet je waarom ik het daar heb opgehangen?'

'Nou... Nee, eigenlijk niet.'

'Zodat we naar ze kunnen kijken, en met ons hart met ze kunnen praten.'

'Waarover?'

'Over van alles. Je kunt ze bijvoorbeeld zeggen: ik houd meer van jullie dan van mijn lievelingsspeelgoed. Je kunt ook iets voor ons vragen, of voor andere mensen.'

Zo leert Josemaría bidden. Het zijn niet veel gebeden, maar ze worden met liefde gedaan.

Iedere ochtend maakt Dolores haar zoon wakker:

'Wakker worden, Josemaría. Het is tijd om op te staan.'

Dat vindt hij niet gemakkelijk. Hij draait zich weer om en wil verder slapen.

'Ik ben nog zo moe!'

'Kom op, lieverd, maak er maar een offertje van.'

Dat helpt. Josemaría kijkt naar het schilderijtje van de Maagd Maria dat in zijn kamer hangt en samen bidden ze een ochtendgebedje.

Als hij 's avonds naar bed gaat bidt hij met zijn vader:

*De dag loopt nu ten einde Heer
en daarom kniel ik voor U neer.
Ik dank U voor deze mooie dag
en voor wat ik ontvangen mag.
Heb ik mij vandaag misdragen
dan wil ik om vergeving vragen.
Engel van God, houdt u vannacht,
terwijl ik rustig slaap de wacht.
Lieve Maria, wilt u morgen
weer als een Moeder voor mij zorgen.
Jezus ik wil alle dagen van mijn leven
als een kind van God beleven.*

Iedere dag bidden zijn ouders

samen de rozenkrans in de huiskamer. Soms stoppen de kinderen dan met spelen om mee te bidden. Zo lang ze nog klein zijn mogen ze maar één tientje mee bidden, daarna twee,

en als ze ouder worden alle vijf de tientjes.

Op feestdagen bidden ze de rozenkrans in de kerk, samen met andere families.